

Γεννήθηκε και ζούσε σ? έναν τόπο όχι και τόσο ?αλήθεια- μακρινό. Κι αν πάλευε, δεν
ήξερε τον τρόπο, μα
πήγαινε, κρατώντας το σταυρό

*στο χέρι, κι όλο ?λεγαν οι αγγέλοι:
?Κλάψε ανθρωπάκο, θα γελάς στον ουρανό?*

Πρώτη φορά, μικρός στη γειτονιά του
να μην τον παίζουν, μόνος! Τι πικρό?
Να μην ταιριάζει ή μοιάζει στη γενιά του
-άπειρες ώρες, σ? ένα βίο μοναχικό-

*να τραγουδά η ουράνια κυψέλη:
?Κλάψε ανθρωπάκι, θα χαρείς στον ουρανό?*

Δεύτερη πράξη: όσο μεγαλώνει
γύρω του υπάρχει κάτι διαφορετικό:
Μια αναπηρία, μι? αρρώστια τον κυκλώνει
ή ξένος είναι και δεν έχει θέση εδώ.

*Στη Γη είν? ένα ανθρώπινο κουρέλι:
πρέπει να κλάψει για να βρει τον ουρανό.*

Η τρίτη πράξη: μες την κοινωνία,
στο τμήμα της το παραγωγικό,
του λένε να ενταχθεί, στην εργασία-
κι ας είν? αδύναμος στο σώμα, στο μυαλό,

*γιατί αλλιώς, κανένας δεν τον θέλει
- πριν κλάψει, ας ρωτάει τον ουρανό.*

Τέταρτο δράμα, όταν πρέπει ο ανθρωπάκος
- σαν βρίσκει μια δουλειά, με το στανιό -
τα ένσημα και τα χαρτιά του όλα κάπως
να φτιάξει, δίχως συνδικαλισμό.

*Ρεπό και μπόνους του μετρούν με το τσιγκέλι-
κι αν κλάψει, θα τα βρει στον ουρανό.*

Το πέμπτο δράμα είν? η ίδια η ζωή του,
που κύκλους κάνει, κι όλο τρύπες στο νερό.
Βασανισμένος ο ανθρωπάκος: η ύπαρξή του
έχει τσακίσει, κι έτσι μοιάζει, από καιρό

*σαν να τον σφίγγουν μ? ένα αόρατο κρικέλλι,
να κλάψει τώρα, πριν βρεθεί στον ουρανό.*

Κολοτούρου Σοφία

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Κυριακή, 30 Μάιος 2010 14:09

Σήκω ανθρωπάκο, αγωνίσου, πάρε θέση.
Κοίταξε γύρω: να, κι εγώ που σου μιλώ
είμ? ανθρωπάκος σαν κι εσένα, έχω απωλέσει
στήριξη απ? τον κοινωνικό μου τον ιστό.

*Και μην νομίζεις πως κι εμένα δεν με μέλλει:
κλαίω από τώρα ? δεν θα βρω τον ουρανό.*

Κολοτούρου Σοφία,Ο Ανθρωπάκος, Περιοδικό Οροπέδιο, τχ.8, Ιανουάριος 2010